

MENEER SLEUTELBEEN

EN DE
**WONDERLIJKE
WAUW**

GESCHREVEN DOOR

GUY BASS

GEÏLLUSTREERD DOOR

PETE WILLIAMSON

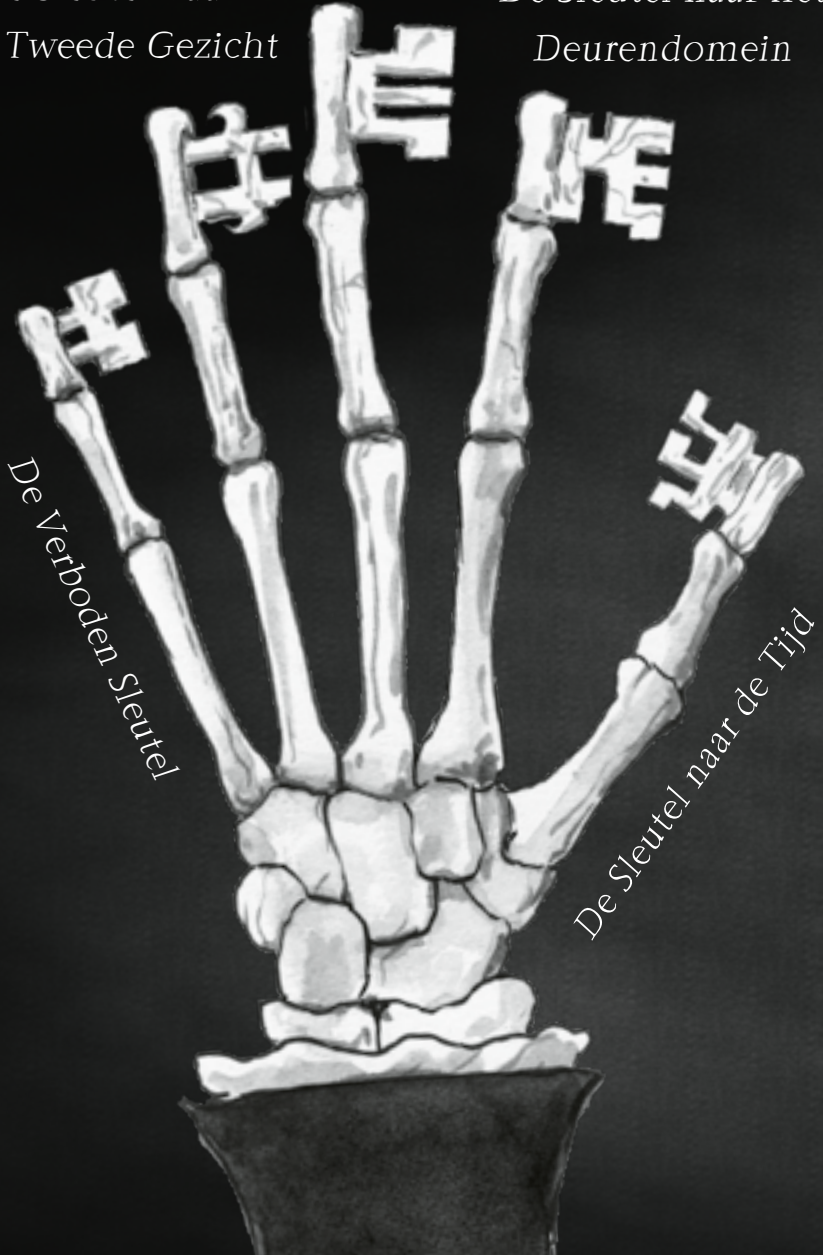
VERTAALD DOOR ANNELIES JORNA

CONDOR

*De Sleutel naar
de Werkelijkheid*

*De Sleutel naar
het Tweede Gezicht*

*De Sleutel naar het
Deurendomein*

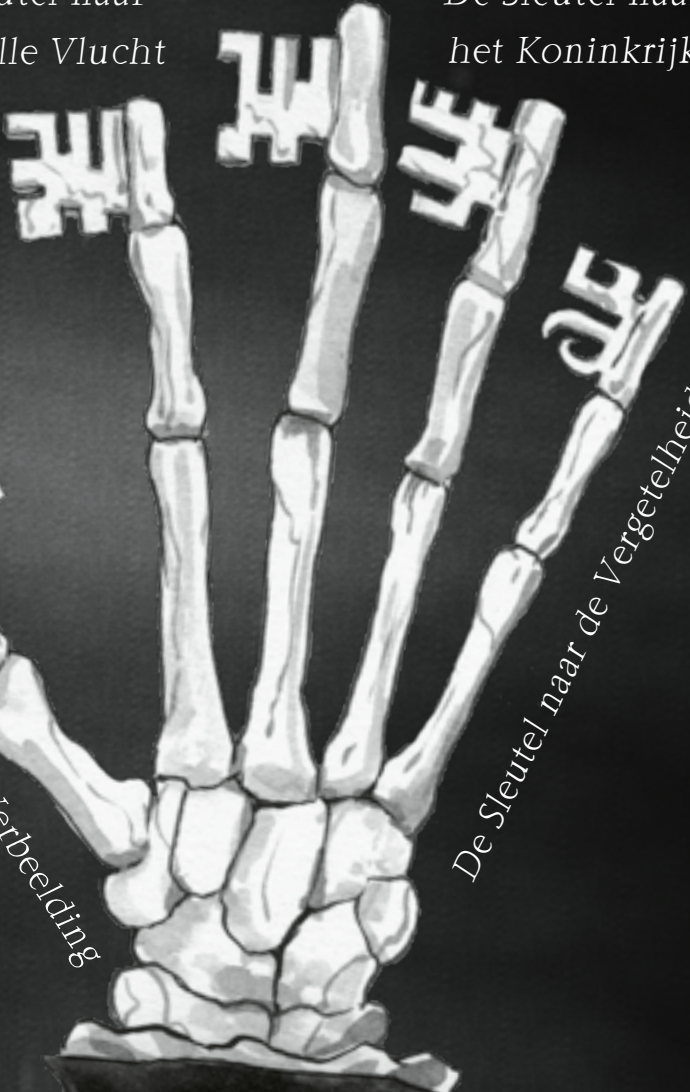
De Verboden Sleutel

De Sleutel naar de Tijd

*De Sleutel naar
de Mogelijkheden*

*De Sleutel naar
een Snelle Vlucht*

*De Sleutel naar
het Koninkrijk*

De Sleutel naar de Verbeelding

De Sleutel naar de Vergetelheid

Hallo daar, treuzeldwalers,
retteketeters en snuggerbouten!
Onzichtbare en zichtbare
vrienden! Levenden, doden en
iedereen ertussenin. Mijn naam is Sleutelbeen...
Meneer Sleutelbeen.

Vele manen geleden begon ik mijn bestaan als
fantasiefiguur. Toen, op een dag, werd ik ineens
zo echt als je knieën! Ik werd, zoals wij van het
fantasiewerk dat noemen, een *Ondenkbbeeldige
Fantasievriend*, een OF.

Maar ik ben méér dan een knap rammelskelet.
Want die fantastioze vingers van mij kunnen
deuren openen naar verborgen werelden en
geheime oorden... deuren naar het oneindige
rijk van de fantasie.

Meneer Sleutelbeen hier, tot je dienst, heeft
alles gezien wat de moeite waard is om te horen,
en alles gehoord wat de moeite waard is om te
zien. Ik ben meer verhalen vergeten dan ik ooit
kan onthouden. Ik kan je dingen vertellen waar

je tenen van omkrullen! Die verhalen van mij...

Maar daarvoor zijn jullie hier juist. Mooi, want ik heb een prima prachtverhaal te vertellen waarvan je hersens uit je neusgaten spatten. Het is waargebeurd en zo waarachtig ongelooflijk dat je het wel móét geloven, want zoiets verzin je niet.

Dit is Ben Bunsen. Ik hoor je denken: wat kan mij dat ukkiesprietje schelen? Hij heeft een hoofd, tenen en een ziel, net als ongeveer iedereen.

Maar het is toch echt geen knap, sleutelvingerig skelet met duizenden avonturen achter zijn knoken en nog eens duizenden op komst! Je vindt hem vast niets bijzonders om te zien, en eerlijk gezegd:

dat vindt bijna iedereen. Ben wordt dag in dag uit genegeerd door andere kinderen. Waarom? Wist hij het maar, want als hij het wist zou hij er wel wat aan doen.

Het is dus zo dat Ben op de hele wereld maar één vriend heeft. Maar omdat dit geen gewoon verhaal is, is het ook geen gewone vriend. Kijk, het bijzondere van Bens vriend is dat hij bestaat dankzij Bens wilde fantasie. En er kunnen vreemde dingen gebeuren als de fantasie op de vrije loop gaat...

Ons verhaal begint in een klein plaatsje op een klein eiland op de tweede zondag van februari. Mist komt aandrijven vanaf zee, meeuwen krijsen in de lucht die donker wordt, en we zien een oud huis: hoog, schots en scheef en vlak bij een kronkelende kustlijn. Vandaag is Ben tien geworden. En er komt een feestje aan dat onvergetelijk zal zijn...

HOOFDSTUK 1

EEN ZEE VAN
BALLONNEN

(GROOT FEEST)

‘Met een beetje fantasie kom je heel ver.’

– meneer S.

‘**H**oe zie ik eruit?’ vroeg Ben aan de Wauw. Omdat de Wauw gefantaseerd was, kreeg hij geen antwoord. Toch zweeg Ben even en zei toen: ‘Dank je.’

Ben had nog nooit een verjaardagsfeestje gehad. Bijna elk kind op het eiland Grutje had een uitnodiging gekregen. Bens ouders waren de hele dag bezig geweest het huis te versieren. De vloer lag vol ballonnen in allerlei kleuren en aan het plafond hingen slingers. Taarten, chips, koekjes en een regenboog aan frisdranken wachtten op de gasten.

Om nog maar te zwijgen van cadeautjes, spelletjes en een echte vuurwerkshow in de tuin. Dit werd een feest om nooit te vergeten.

Ben keek op zijn horloge. ‘Nog één minuut,’ zei hij. Ben zat al een halfuur op zijn zolderkamer in het schots en scheve huis. Daar moest hij van zijn vader wachten tot iedereen er was, zodat hij ‘een grootse entree’ kon maken bij gejuich en confettikanonnen.

Ben luisterde met zijn oor tegen de vloer of hij de deurbel hoorde, of geroezemoes van vrolijke gasten, maar nee.

De seconden tikten naar halfvier.

Het feest kon beginnen.

‘Wens me succes,’ zei Ben. Hij woelde door zijn inktzwarte haar, dat meteen weer in een bloempotvorm terugviel. Toen trok hij zijn beste trui recht (die met de grote streep – volgens zijn fantasievriend paste die zo mooi

bij zijn ogen) en met bonzend hart klauterde hij de zolderladder af naar de overloop. Nu stond alleen nog de wenteltrap tussen hem en zijn allereerste verjaardagsfeest. Ben stelde zich de gezichten voor van de klasgenoten die op hem wachtten. Chris Hooivork, de langste jongen van school... Hetty Deken, met haar prachtige lach... Ichabod Twist, die kon goochelen... Tot nu toe hadden ze hem allemaal straal genegeerd.

Ben vroeg zich vaak af waarom hij geen vrienden had. Zo lang hij zich kon herinneren moesten ze van zijn vader elk jaar weer verhuizen, van de ene kustplaats naar de andere. Misschien kwam het daardoor.

Misschien wist Ben dat vriendschappen toch niet bleven bestaan. Of misschien, dacht hij, was hij iemand die geen vrienden kón krijgen.

Geen echte, in elk geval.

Maar als dit nu eens de dag was dat alles

anders werd? Stel dat een van zijn klasgenoten wél zijn vriend wilde worden? Of dat ze allemáál vrienden met hem wilden worden? Ben durfde zich dat haast niet voor te stellen... maar hij deed het toch. Zijn zelfvertrouwen groeide toen hij de wenteltrap af ging en een zee van ballonnen in waadde.

‘Daar ben ik,’ zei hij. ‘Ik...’

... en hij zweeg. Daar, midden in de kamer, tot aan hun knieën in ballonnen en met feesthoedjes op hun hoofd, stonden zijn vader en moeder...

... en verder niemand.

Even dacht Ben nog dat zijn gasten zich hadden verstopt. Misschien zaten ze achter de bank en de stoelen, lagen ze onder de

ballonnen en sprongen ze zo tevoorschijn om 'Er is er een jarig' te zingen. Maar zijn vader zei: 'Wat vervelend nou, Ben. Volgens mij kon niemand komen.'

Ben voelde hoe zijn bonzende hart in zijn schoenen zonk.

'N-niemand?' mompelde hij.

'Ik heb rondgebeld,' zei zijn vader, en hij wreef over zijn achterhoofd. 'Maar er werd nergens opgenomen.'

'Ze waren vast graag gekomen,' voegde Bens moeder eraan toe, zo vrolijk mogelijk. 'Maar ze hadden het vast... te druk.'

Het was niet de eerste keer dat Ben zijn gevoelens heel diep wegstopte. En hij ging fantaseren.

'Het... het geeft niks,' zei hij zacht. 'De Wauw is er.'

'De wie?' vroeg Bens vader. 'O, díé.'

De Wauw was een fantasievriend, maar

Ben zag hem heel duidelijk voor zich. Het was een soort monster: harig, rond en zo zwart als een zonsverduistering. Hij had lieve, levendige ogen, gekromde hoorns en een geeloranje kaarsvlam die altijd in de lucht vlak boven zijn hoofd flakkerde. De Wauw was trouw, aardig en kon zo klein worden dat hij in Bens broekzak paste. Hij kon over een huis springen en hij lustte bijna alles. En nog belangrijker: hij was er altijd meteen als Ben hem nodig had.

‘Nee, nee, geen sprake van... dit is een echt feest voor echte mensen!’ ging Bens vader door. Hij begon snel de ballonnen, toeters en confettikanonnen bij elkaar te rapen. ‘Kom, we gaan met ons feest de huizen langs!’ kondigde hij aan, en hij propte zijn zakken vol koekjes. ‘Klop, klop! Wie is daar? Het is Bens verjaardag! We brengen Bens verjaardag naar elk huis op het eiland!’

‘Bob, dat is het slechtste idee dat je ooit hebt gehad,’ sputterde Bens moeder tegen, terwijl Bens vader hard op een feesttoeter blies. ‘Nog slechter dan jouw idee om naar dit lelijke eilandje te verhuizen.’

‘Laat maar,’ zei Ben, die wanhopig graag een eind aan dat huis-aan-huis-feest wilde maken voor het kon beginnen. ‘De Wauw is er. We kunnen...’

‘Nee!’ riep Bens vader erdoorheen. ‘We vieren het niet met fantasievrienden. Je bent nu tien, Ben. Je bent te oud voor die spelletjes.’

‘Zegt de man die elk vrij minuutje in zijn eentje aan een boot van lucifers zit te knutselen,’ merkte Bens moeder op.

‘Het is geen boot, het is een schip... en daar gaat het niet om,’ zei zijn vader. ‘Ben heeft echte vrienden nodig.’

‘En die krijgt hij heus nog wel, maar

intussen heeft hij de Wauw,' hield Bens moeder vol. 'Wat kan dat nou voor kwaad?'

'Kijk om je heen,' snauwde Bens vader. 'Als hij geen fantasievriend had gehad, waren er misschien wél kinderen op zijn feest gekomen!'

Ben kon het niet meer aanhoren. Met tranen in zijn ogen rende hij door een zee van deinende ballonnen naar de voordeur. Hij hoorde zijn vader nog roepen: 'Ik bedoelde niet... wacht!' maar Ben sloeg de deur achter zich dicht en was weg.

